

Той се върна и, като видѣ, че съмъ само изпокълцалъ трънкитѣ, взе мотиката отъ ржцетѣ ми и самъ се залови да копае. Започна отдалече, затъна до колѣне и достигна най-дълбокитѣ корени на трънкитѣ. Извади коренъ, хвърли го въ краката ми и пр дума:

— Ето, тъй се изкореняватъ трънки! А сега започни отначало и си свърши работата, както трѣбва!

Разбрахъ, че много копане ще падане. Плухъ на ржцетѣ си, грабнахъ мотиката и заровихъ рохката, влажна земя като къртица. На нѣколко пѣти спирахъ да почивамъ. Татко отиде при конетѣ и не се върна при мене до обѣдъ. Мотиката натърти ржцетѣ ми, но азъ бързахъ да свърша работата си. По едно време почувствувахъ гладъ, но ме досрамъ да оставя мотиката и да отида при торбата.

Изпотихъ се, но изкоренихъ издъно трънкитѣ. Извикахъ на татко, похвалихъ му се, и той дойде при мене. Разрови съ кракъ разкопаната земя, погледна коренитѣ и ме похвали, че много добре съмъ си свършилъ работата. Все пакъ, татко взе мотиката и още веднажъ разрови прѣстѣта да се увѣри, че трънкитѣ вече никога нѣма да подкаратъ.

— Е, огладнѣ ли? — попита ме татко.

— Много съмъ гладенъ!

Отдохме при каруцата, седнахме на полянката, разтворихме торбата, извадихме солъ и единъ застругъ съ сирене. Тѣй ядѣхъ, че ушитѣ ми пукаха. Татко ме поглеждаше отъ време на време съ крайцеца на очитѣ си и мълчеше. Следъ като се нахранихме, отидохме при конетѣ, напоихме ги отъ синия виръ и се заготвихме за яжтъ. Татко ме накара да събера всички трънки и да ги натоваря на каруцата. И, когато конетѣ запрухтѣха изъ тревясалия полски пѣтъ, изпитахъ голѣма радостъ. Трънкитѣ ме бодѣха по гърба, но азъ седѣхъ до татко, и заедно съ него гледахме набръчканитѣ далечини и утихналото тракийско поле.

Предъ насъ се показа селото. Татко ме попита:

— Разбра ли сега, кое е истинското богатство? Днешниятъ ти день не отиде напраздно. Ти изчисти нивата отъ трънкитѣ, а трудътъ пречисти тебе. Кажу ми истината, ако бѣше игралъ презъ цѣлия день, щѣше ли да бждешъ доволенъ отъ себе си, както си сега?

Приготвихъ се да отговоря, че трудътъ е истинското богатство, но се уплашихъ да не би да сбъркамъ, притиснахъ се до колѣното на татка и викнахъ на конетѣ да припнатъ. Тѣ се сепнаха, заклашиха шии и препуснаха. Зарадвахъ се на конетѣ, за гдето ме послушаха и и затананикахъ училищна пѣсенъ. Татко ме погали по главата и ми придружи. Двамата изпѣхме докрай пѣсенъта. Конетѣ завиха покрай джбчето и се насочиха къмъ селото. Станахъ правъ, искахъ да ме видятъ децата, които играеха изъ харманитѣ.

Вечеръта на софрата татко ме потупа и каза на мама:

— Работата му иде отъ него. Добъръ работникъ ще стане. Доволенъ съмъ днесъ отъ него!...

Следъ вечерята мама ми даде голѣмъ кжсъ отъ баницата.

Константинъ Н. Петкановъ